

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γοτζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βασβολὸδ Κρεστόδωκην: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου — Σαβὶ δὲ Μορτεπέν: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παρᾶ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδρέρσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΘΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προ-
πληρωτέοις Συνδρομηταῖς εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρετικῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητάς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Ἐννοῶ βεβαίως τὴν φυγὴν τοῦ κυ-
ρίου Πομπεράν, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις· ἐκεῖνο
ὅμως, τὸ ὅποτον οὐδέποτε θὰ ἐννοήσω εἶ-
ναι πῶς ὁ κύριος Βουρβόνος ἠδυνήθη νὰ
ἀποφασίσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν,
ἀφοῦ οὐδὲν ἠνάγκαζεν αὐτὸν πρὸς τοῦτο.
Κατὰ τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε
μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς Μουλὲν, δὲν ἔλη-

σμονήθησαν ἀμφοτέρωθεν τὰ πάντα; ἐξ-
ηκολούθησεν ἡ κυρία δὲ Μονσενὺ ἐλπί-
ζουσα ὅτι διὰ τῶν λόγων τούτων θὰ ἐξή-
λειψε τὴν κακὴν ἐντύπωσιν, ἣν οἱ ἄφρο-
νες λόγοι τοῦ Διδιὲ ἐπροξένησαν εἰς τὸν
λοχαγὸν Ἰωνᾶν καὶ τοὺς τοξότας αὐτοῦ.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, ἐν τούτοις, κυ-
ρία, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Γασκόνος ἀτε-
νίζων πάντοτε τὸν Διδιέ. Ὁ κύριος Βουρ-
βόνος δὲν ἦτο τελείως εὐχαριστημένος ἐκ
τῆς ἐν τῇ αὐτῇ περιωπῆς του.

Ἡ Ἀρτεμις κατένευσεν ἀποδεχομένη
τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ ἐσιώπησε.

— Θὰ μοι εἴπητε, ἐξηκολούθησεν ὁ
Γασκόνος, ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος ἦτο
πρίγκηψ ἐξ αἵματος, στρατάρχης τῆς
Γαλλίας καὶ ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ
τὸν βασιλέα· ὅτι ἦτο δούξ τοῦ Βουρβονέ
καὶ τῆς Ὠβέρνης, κόμης τοῦ Κλερμόν καὶ
ἄλλων πολλῶν ἀκόμη. Αἶ, λοιπόν! κυ-
ρία, ἐξηκολούθησεν ἀτενίζων τὸν Διδιέ,
ὅστις ἤρξατο ἀνησύχως κινούμενος ἐπὶ
τοῦ ἐδωλίου του, πάντες οὗτοι οἱ πομ-
πῶδεις τίτλοι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κορέ-
σωσι τὴν ἀκόρεστον φιλοδοξίαν τοῦ με-
γάλου αὐτοῦ πρίγκηπος.

Ἡ Ἀρτεμις παρετήρει τ' ἄκρα τῶν
ὀνύχων τῆς ἑα μὴ ἀπαντήσῃ.

— Ἐτελεῖτο πανήγυρις ἡ ἵππομαχία;
κατεχρᾶτο τὴν σχεδὸν βασιλικὴν αὐτοῦ
περιουσίαν καὶ ἀνεκηρύσσετο πάραυτα ὁ
ἀντίζηλος τοῦ κυρίου του μὴ θέλων νὰ
ὑστερῇ Φραγκίσκου τοῦ Α' οὐδὲ κατὰ τὴν
πολυτέλειαν, οὐδὲ κατὰ τὴν εὐγένειαν.

Ὁ Διδιέ ἠσθάνθη ἑαυτὸν πληγέντα ἐκ
τῶν λόγων τούτων τοῦ Γασκόνου. Πλή-
ρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν κύριον Βουρβό-
νον ἐθεώρει τοὺς λόγους ἐκείνους ὡς ὕβριν
ἐναντίον του.

— Ἀγνοῶ, εἶπεν, ἂν ὁ κύριος Βουρβό-
νος ᾔθελε κατ' οὐδὲν νὰ ὑστερῇ Φραγκί-
σκου τοῦ Α', γνωρίζω ὅμως ὅτι βεβαίως,
ὑπερέβαλλεν αὐτὸν κατὰ τὴν γενναϊότητα.

— Διάβολε! διέκοψεν ὁ Ἰωνᾶς, καμ-
μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦ
δουκὸς καὶ τοῦ Πομπεράν, τί ἐννοεῖτε,
εὐγενὴς μου;

Ἡ Ἀρτεμις ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
βραχίονος τοῦ Διδιέ καὶ μεθ' ἱκετευτικοῦ
βλέμματος παρεκάλεσε αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ.

Οἱ τοξόται εἶχον κατ' ὀλίγον πλησιά-
σει καὶ ἀπετέλεσαν ὁμίλον ὀπισθεν τοῦ
ἀρχηγοῦ αὐτῶν.

— Εἰς τὴν μάχην τοῦ Μορινιάν, ἐξη-
κολούθησεν ὁ νεανίας, Φραγκίσκος ὁ Α'
ἐπληρώθη εἰς τὴν χεῖρα· ἦτο ἀπλή ἀμυχή
διότι μόλις ἔρρευσε ὀλίγον αἷμα. Βλέπων
τὸν βασιλέα του πληγωθέντα ὁ κύριος
Βουρβόνος, ὅστις τότε δὲν ἦτο στρατάρ-
χης, ἐρρίφθη ὡς λέων ἐν μέσῳ τοῦ ἐχθροῦ
καὶ δὲν ἐξῆλθεν εἰμὴ μὲ τρεῖς πληγὰς,
ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ.
... Βεβαίως ἔχετε δίκαιον, ὁ κύριος
στρατάρχης Βουρβόνος εἶναι φιλοδόξος
καὶ ζηλότυπος μὴ θέλων νὰ ὑποχωρήσῃ
εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἐχετε δίκαιον! ἀνέκραξεν ὁ λο-
χαγός. Ἀλλὰ Φραγκίσκος ὁ Α', τὸν ὁ-
ποῖον ἡ ἀντιζηλία αὐτὴ ἐκούραζεν, ἐφρόν-
τισε καὶ ἐστέρησε τὸν υπερήφανον αὐτὸν
στρατάρχη τῆς περιουσίας καὶ τῶν τί-
τλων του. Διάβολε! Ἄς εἴπωσιν ἀκόμη
ὅτι τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως ἡμῶν δὲν κό-
πτει ἐπίσης καλῶς διὰ τὴν δικαιοσύνην
ὡς διὰ τὴν μάχην!

— Διδιέ! ἐψιθύρισε ἡ Ἀρτεμις, ἔχε
οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ μὴ ὁμιλήσῃς πλέον.

Ἄλλ' ὁ νεανίας οὐδόλως ὑπήκουσεν εἰς
τὴν παράκλησιν τῆς κυρίας δὲ Μονσενύ.

— Πιστεύω, κύριε, ἐξηκολούθησε διὰ
συγκεκινημένης φωνῆς, ὅτι τὸ ξίφος τοῦ
βασιλέως θὰ ἔκοπτε καλλίτερον διὰ τὴν
δικαιοσύνην, ἂν ἐθυσίαζε μετ' ὀλιγωτέρας
ἐλαφρότητος εἰς τὰς ἀθλίας δολοπλοκίας
τῆς αὐτῆς τοὺς πιστοτέρους αὐτοῦ θερά-
ποντας. Πιστεύω ἐπίσης, ὅτι τὸ ξίφος
του θὰ ἔκοπτε καλλίτερον διὰ τὴν μάχην,
ἐὰν ἀντὶ νὰ ἔχῃ ἐχθρὸν τὸν κύριον Βουρ-
βόνον, ἐφρόντιζε νὰ διατηρήσῃ φίλον ἐ-
κείνον, ὅστις τόσον ἀνδρείως υπερήσπισε
τὸ δουκάτον τοῦ Μιλάνου, τὴν Γυιέν, τὴν
Βουργόννην καὶ τὴν Πικαρδίαν ἐναντίον
τῶν Αὐτοκρατορικῶν, τοῦ Πάπα καὶ τῶν
Ἑλβετῶν.

— Πά ! ὁ βασιλεὺς θὰ ἀνυψώσῃ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατάρχου τὸν κύριον Βουρβόνε. ἢ ἄλλον τινὰ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ τὸ πᾶν διορθόναται.

— Ὁ βασιλεὺς, ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ, δύναται νὰ προαγάγῃ εἰς στρατάρχην τὸν θαλαμηπόλον τοῦ· ἀλλ' ὁ θαλαμηπόλος τοῦ δὲν θὰ κερδήσῃ βεβαίως τὴν μάχην τοῦ Μοριναίν.

Ὁ κύριος Βουρβόνος, λίαν συγκεκινημένος, ὀλίγου δεῖν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν εὐγενῆ νεανίαν. Ἀλλ' ὁ Πομπεράν ἔκρινε φρόνιμον νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην. Ἐνευσε τῷ Ἰωνᾷ· τότε δὲ ὁ Γασκόνος ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Διδιέ, καὶ ἀτενίζων αὐτὸν ὀργίλως :

— Σατανᾶ ! εὐγενὴς μου νέε, εἶπεν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἀνήκετε εἰς τὸν κύριον Βουρβόνον !

— Εἰς οὐδένα ἀνήκω, ἀπήντησεν ὁ Διδιέ ἀνυψῶν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἰωνᾶς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ διήλθεν ὀπισθεν τῶν ἱππῶν ἤρπασε τὸν Μουσερόν ἐπὶ τοῦ ὠτός καὶ ἐκύλισεν αὐτὸν χαμαί.

— Χάριν ! βοήθειαν ! ἐκραύγασεν ὁ νάνος.

Οἱ τοξόται ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς ἔσπευσαν ἐν θορύβῳ καὶ περιεκύκλωσαν τὸν Μουσερόν.

— Θὰ συμφωνήσετε, εὐγενῆ μου νέε, εἶπε τότε ὁ Ἰωνᾶς, ὅτι ἡ παρουσία τοιούτου συντρόφου ἀρκεῖ τὰ σὰς καταστήσῃ ὑποπτον εἰς ἐμέ ! Εἶδον πολλάκις τὸ τέρας αὐτὸ εἰς τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Δὲν ἀπατάσθε, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀρτεμῖς χωρὶς νὰ διστάσῃ. Αὐτὸς ὁ νάνος ἀνήκει πράγματι εἰς τὸν κύριον στρατάρχην.

— Τὸ ἡγνόνουν σήμερον τὴν πρωτὴν ὅτε ἔλαβον αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, προσέθηκεν ἀπλῶς ὁ Διδιέ. Ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης, καὶ τὸν ὠδήγησα εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσενύ. Φίλος ἢ ἐχθρὸς, κύριε, ὁ πάσχων πρέπει νὰ εὕρῃσκη οἶκτον.

Ὁ Πομπεράν ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸν Διδιέ.

— Εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ἠρώτησεν ἀτενῶς ἀτενίζων αὐτόν, ὁ νάνος αὐτὸς σὰς εἶπε τοῦλάχιστον ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου ;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Διδιέ. Μ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς παρκαλήσεις οὐδὲν εἶπε.

— Πρέπει νὰ τον βασανίσῃ τις διὰ νὰ τῷ λύσῃ τὴν γλῶσσαν !

Ὁ Μουσερόν δι' ἐνὸς πηδήματος ἀνῆλθεν.

— Μὰ τὴν γενειάδα τοῦ πατρός μου ! ἀνέκραξε, ὠραῖαι εἶναι αἱ συμβουλαὶ σὰς, ἱππότα μου ! Πῶς ! ἡδυνάμην ἀντὶ ἐντίμου ἀνταμοιβῆς, νὰ παραδώσω τὸν ἐπιλήσιμον αὐτὸν πρίγκηπα, ὅστις μὲ ἐγκατέλειπε χωρὶς νὰ μοι εἴπῃ μίαν λέξιν ἀποχαιρετισμοῦ, χωρὶς καὶ νὰ μοι πληρώσῃ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ μισθοῦ μου· τὸν κύριον αὐτὸν ἀνευ καρδίας χάριν τοῦ ὁποίου μὲ ἐκλεψαν καὶ μὲ ἔδειραν. Νὰ γνωρίζω ποῦ εὕρῃσκηται καὶ νὰ μὴ τὸ εἶπω ; θὰ ἤμην πράγματι τρελλός. Καὶ ἐνώπιόν μου ἂν ἦτο θὰ τῷ ὠμίλουν

τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, διότι προσεβλήθη καὶ εἶμαι ἐξηγριωμένος.

Καὶ τυλισσόμενος διὰ τοῦ μακρύου του, ὁ Μουσερόν ἤρξατο βαδίζων μεγάλους βήμασι.

— Διάβολε ! ὅ,τι καὶ ἂν εἴπητε, εὐγενὴς μου νέε, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωνᾶς, ὑποθέτω ὅτι ἀνήκετε ἐπίσης εἰς τὸν κύριον στρατάρχην.

— Ἀπατάσθε, κύριε, οὐδέποτε ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἶδω τὸν κύριον Βουρβόνον. Γνωρίζω τὸν πρίγκηπα αὐτὸν ἐκ τῆς αἰγλης τοῦ ἐνδόξου ὀνόματός του. Ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν θαυμάζω. Τὸν συνοδεύω διὰ τῶν εὐχῶν μου φεύγοντα καὶ θὰ τον ἔσωζα μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου.

— Εὐγενὴς μου νέε, εἶναι ἄτοπον εἰς πιστὸν ὑπῆκοον τοῦ βασιλέως νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν κύριον Βουρβόνον τόσον θερμῶς ὥς σεῖς. Ἐγώ, ὅστις τὸν γνωρίζω, ἐγώ, ὅστις ὑπηρετήσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς του καὶ ὀφείλω εἰς αὐτὸν τοὺς πρώτους βαθμούς μου, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸν συλλάβω ἂν τον συνήντων.

— Δὲν σὰς συγχαίρω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Διδιέ περιφρονητικῶς μειδιῶν. Ἀλλ' ἴσως ἔχετε δίκαιον. Εἰς τι δύναται νὰ σὰς χρησιμεύσῃ ὁ κύριος Βουρβόνος δυστυχῶν ;

— Διάβολε ! εὐγενὴς νέε μου, ὀλίγον φροντίζω δι' ὅ,τι λέγετε. Ἀλλ' ἐγώ ὁ Ἰωνᾶς, λοχαγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ βασιλέως, πρέπει νὰ προδώσω τὸν βασιλέα μου διὰ νὰ βοηθήσω τὸν στρατάρχην ; Θὰ ἤμην προδότης ἂν το ἔπραττον καὶ θὰ μὲ ἐλιθοβολοῦν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Ἀπέναντι τοῦ καθήκοντος οὐδὲ οἰκογενειακούς δεσμούς, οὐδὲ φιλίαν, οὐδ' εὐγνωμοσύνην ἀναγνωρίζω.

— Ὅταν ἔχη τις τοιαύτας ἀρχάς, κύριε, τότε οὐδενὸς δέχεται τὴν προστασίαν. Ἀλλ' ὅταν ἐδέχθη τις ὑπηρεσίας καὶ καταδικάζῃ τὸν προστατὴν του, τοῦτο εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀγνωμοσύνης !

— Ἀρκεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους του· ἂν δὲν γνωρίζετε τὸν λοχαγὸν Ἰωνᾶν θὰ σὰς μάθω νὰ τὸν γνωρίσετε.

Ὁ Διδιέ ἠτένισε τὸν αὐθάδη Γασκόνον διὰ καταφρονητικῶς βλέμματος.

— Οἱ λόγοι μου, εἶπε, δὲν ἀπευθύνονται εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν τοξοτῶν τοῦ βασιλέως.

— Σατανᾶ ! ὦρα καλὴ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωνᾶς φρικτῶν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ἀνακλήσεως.

— Ἀπευθύνονται πρὸς τὸν προστατευόμενον τοῦ κυρίου Βουρβόνου, προσέθηκεν ὁ Διδιέ προχωρῶν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Ἰωνᾶν, διακηρύττω δέ, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἀνευ ψυχῆς καὶ ἀνευ τιμῆς.

— Διάβολε ! ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος ξιφουλκῶν, ὑπερασπίσθητε, κύριε, ἂν δὲν θέλετε νὰ σὰς καρφώσω μὲ τὸ ξιφός μου εἰς τὸ ἔδαφος αὐτοῦ τοῦ ἀκατίου !

— Ἐπὶ τέλους ! εἶπεν ὁ Διδιέ, ὅστις χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ τὴν σύστασιν τοῦ λοχαγοῦ εἶχεν ἤδη ξιφουλκήσῃ καὶ προεκάλεε τὸν ἀντίπαλόν του.

Ὁ κύριος Βουρβόνος καὶ ὁ Ἰωνᾶς ἀν-

τὴλλαξαν τελευταῖον βλέμμα παραδόξου ἐκφράσεως καὶ ἡ πάλιν ἤρξατο.

Ἡ Ἀρτεμῖς τρέμουσα ἠθέλησε νὰ ριφθῇ μεταξὺ τῶν μαχομένων, ἀλλ' ὁ Πομπεράν ἀπεμάκρυνεν αὐτήν.

Οἱ τοξόται, γνωρίζοντες τὴν δεξιότητα τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐτάχθησαν ὀπισθεν αὐτοῦ μὴ ἀμφιβάλλοντες διὰ τὴν ἐκβασιν τῆς πάλης.

Ἐν τούτοις, τὰ κτυπήματα ἀντηλλάσσοντο ταχύτατα. Ὁ Διδιέ ἐμάχετο ἐπίσης καλῶς ὥς καὶ ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ.

— Σατανᾶ ! ἰδοὺ μία ὠραία ἀπόκρουσις, εἶπεν ὁ Γασκόνος ἐπιδεξιῶς κτυπῶν τὸν Διδιέ. Ἀδιάφορον ὅμως, νέε μου, ἂν δὲν σὰς φονεύσω, θὰ εἰσθε οὐχ ἦτον ὁ φυλακισμένος ἡ ἐμοῦ ἢ τῶν ἀνθρώπων μου.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ Διδιέ προσέβαλλε τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ μετὰ θαυμασίας δεξιότητος.

— Διάβολε ! σεῖς δὲν παίζετε ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμῖς, ἥτις ἔντρομος ἔβλεπε τὸ ξίφος τοῦ Γασκόνου διευθυνόμενον πάντοτε πρὸς τὸ στήθος τοῦ Διδιέ.

Ἡθέλησε νὰ ριφθῇ μεταξὺ τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ τοῦ Πομπεράν, οὔτινες ἐθεώντο σιωπῶντες τῆς πάλης.

Εἰς ἐκ τῶν τοξοτῶν κλονιζόμενος ἐκ τῆς μέθης ἤρπασεν αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

— Νὰ κυττάζετε χωρὶς νὰ ἐγγίζετε, ὠραία μου, ἂν θέλετε νὰ μὴ ταιμπηθῇτε, εἶπε σύρων τὴν κόμησάν.

Ἐνῶ δὲ ἡ Ἀρτεμῖς ἐπάλαμεν ἴν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἄλλος τοξότης, οὐχ ἦττον ἐν μέθῃ διατελῶν, ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Ἐνα φίλι, χαριτωμένη μου ξένη, καὶ θὰ σὰς ὑπερασπίσω ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ μεθυσμένου, τῇ ἐψιθύρῃσεν εἰς τὸ οὖς.

Καὶ ἤγγισε διὰ τῶν κυανῶν ἐκ τοῦ οἶνου χειλέων του τὸν ἡμίγυμον ὄμον τῆς πυργοδεοποιήσης.

Ἡ Ἀρτεμῖς ὀπισθοδρόμησε καὶ πάραυτα περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν λοιπῶν τοξοτῶν. Πάντες ἔτεινον πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας.

— Ἀς ἴδωμεν ἂν ἦναι ὠραία ὅσον φαίνεται, εἶπεν ἄλλος θέλων νὰ τῇ ἀποσπάσῃ τὴν προσωπίδα, ἣν ἔφερεν.

Ἡ κόμησά αὐτῆς ἐφρίκισε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης καὶ ἀποστροφῆς. Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ἀπήστραψε τὸ ὄχρον πρόσωπον τοῦ Διδιέ. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπώλεσε τὴν θέσιν τῆς ἀμύνης.

Ὁ Ἰωνᾶς ἠδύνατο τότε νὰ διαπεράσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους του, ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ το πράξῃ διότι οὐδεμίαν ἀφορμὴν μίσους εἶχε κατὰ τοῦ γενναίου καὶ εὐγενοῦς ἐκείνου νέου, ὃν εἶχε μὲν προκαλέσει ἀλλ' οὐχὶ διὰ νὰ τον φονεύσῃ.

— Διὰ σὰς αὐτὴ, σύντροφε ! ἐφώνησεν αὐτῷ ἵνα τὸν ἀνακαλέσῃ ἐν τῇ ἀμύνῃ.

Ὁ Διδιέ ἔσπευδε νὰ τελειώσῃ θέλων νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῆς Ἀρτέμιδος. Κτυπῶν δ' ἐπιδεξιῶς τὴν λεπίδα τοῦ ἀντιπαλίου του ἔρριψε τὸ ξίφος ἐκείνου εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν.

Οἱ τοξόται φοβηθέντες μήπως ὁ νεα-

νίας, παραφερόμενος ἐκ τῆς ὀργῆς, ἤρχιζε νὰ κτυπᾷ ἐκτὸς τῶν κανόνων τὸν ἀντίπαλόν του ἀφωπλισθέντα, ἐγκατέλειπον τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ ξιφουλκῆσαντες ὤρμησαν πάντες κατὰ τοῦ Διδιέ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος στηριχθεὶς ἐπὶ τῶν ἵππων, ἵνα μὴ περικυκλωθῇ, ἀντεμετώπισεν ὅλους τοὺς τοξότας.

Ἡ κυρία δὲ Μονσενὺ βλέπουσα τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν ὁ Διδιέ, ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! ὑπερασπισθήτε μας καὶ σώσατέ τον.

Ὁ δούξ ἐλκυσε τὸ ξίφος του.

— Οὐδεὶς ποτὲ ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομήν μου εἰς μάτην, εἶπε. Καθησυχάσατε λοιπόν, κυρία.

Καὶ ἐρρίφθη θαρραλέως μεταξὺ τοῦ Διδιέ καὶ τῶν τοξοτῶν.

— Ὅπισω, σεῖς! ἀνέκραζεν αὐτοῖς ἐπιτακτικῶς, ἐν ὅσῳ ὁ ἀρχηγὸς σας εἶνε ὄρθιος, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέμβετε. Ἰωνᾶ, προσέθετε, διάταξον λοιπὸν τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ θέσωσι τὰ ξίφη εἰς τὰς θήκας. Πρόκειται περὶ ὑποθέσεως προσωπικῆς ἀφορώσης μόνον σέ καὶ αὐτὸν τὸν νέον.

— Ὅπισω σεῖς! εἶπεν ὁ Ἰωνᾶς νὰ μὴ κινηθῇτε ἐν ὅσῳ δὲν διατάσσεται.

Οἱ τοξόται ὡς στρατιῶται εὐπειθεῖς ὑπήκουσαν.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Γασκόνος ἀποτεινόμενος τῷ Διδιέ, σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιδειξιότητά σας εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῇτε νὰ κτυπηθῇτε πάλιν μαζί μου ἅμα ἐξέλθῃτε τῆς φυλακῆς. Καὶ ἤδη, εὐγενῆς μου νέε, παραδώσατέ μοι τὸ ξίφος σας, διότι ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σας συλλαμβάνω.

— Τὸ ξίφος μου! ὑπέλαβεν ὁ Διδιέ. ἔλθετε λοιπὸν νὰ τὸ λάβετε! Καὶ ὀπισθοδρομῶν ἐν βῆμα ἔλαβε θέσιν ἀμύντης.

— Κύριε λοχαγέ, διέκοψεν ἡ Ἀρτεμὶς ἀνθρώπουμένη, πρὶν ζητήσῃτε τὸ ξίφος του, μάθετε τοῦλάχιστον τίνες εἰμεθα.

Καὶ ἀφῆρσε τὸ προσωπεῖόν της.

— Προσέξτε, κύριε, προσέθηκε δὲν εἰμεθα ἐκ τῶν εὐκόλως προσβαλλομένων. Ἐγὼ εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος δὲ Μονσενύ, πρεσβότου τοῦ βασιλέως, ὁ νέος δ' αὐτὸς εἶναι ἀνεψιὸς του.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Γασκόνος, ἂν ἤμην βέβαιος ὅτι εἰσθε ἀληθῶς ἡ κυρία κόμισσα δὲ Μονσενύ, θὰ προσέκλινον καὶ θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ μὲ συγχωρήσετε. Ἀλλὰ, κυρία, μοὶ λείπει ἡ ἀπόδειξις καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπαναλάβω διὰ τελευταίαν φοράν εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν νέον: Κύριε, δότε μοι τὸ ξίφος σας!

— Ποτέ; ἀπήντησεν ὁ Διδιέ.

— Σκεφθῇτε καλῶς! δύναμαι νὰ σὰς ἀποπλίσω διὰ τῶν ἀνθρώπων μου.

— Θὰ μὲ φονεύσωσι μάλλον!

— Θεέ μου! κύριε, ἀνέκραζεν ἡ Ἀρτεμὶς ριπτομένη πρὸ τοῦ Διδιέ, δύναμαι νὰ σὰς δώσω τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν ἐζητήσατε. Θελήσατε νὰ μὰς συνοδεύσῃ φρουρὰ μέχρι τῆς ἐπαύλεώς μας καὶ τότε...

— Ἀδύνατον, κυρία, νὰ ἐπιστρέψωμεν, εἶπεν ὁ Ἰωνᾶς, ἀρκετὸν καιρὸν ἀπωλέσαμεν μέχρι τοῦδε.

— Καὶ σεῖς, ἱππὸται μου, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμισσα ἀποτεινόμενη ἱκετευτικῶς πρὸς τὸν δούκα καὶ τὸν Πομπεράν, θὰ ἀρνηθῇτε νὰ μὰς συνοδεύσετε μέχρι τοῦ πύργου; Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ θὰ ἦναι εὐτυχὴς νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν γενναίαν προστασίαν, τὴν ὁποίαν μὰς παρέσχετε.

— Θὰ ἐστέργομεν εὐχαρίστως, κυρία, ἂν τὴν νύκτα ταύτην δὲν εἴχομεν συνέντευξιν εἰς Γρενόβλην καὶ ἂν μὴ πρὸ πάντων οἱ ἵπποι μας δὲν ἦσαν κατὰκοποι.

— ὦ! μὴ φροντίζετε δι' αὐτό, κύριοι, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμὶς μειδιῶσα. Εἰς τὸν πύργον τοῦ κόμητος Αὐρηλιανοῦ θὰ εὐρῇτε οὐ μόνον ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν ἀλλὰ καὶ ἵππους ρωμαλέους.

— Κυρία, ὑπάρχει ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον δὲν προείδατε.

— Ἐμπόδιον! ποῖον;

— Ἀδυνατοῦμεν νὰ σὰς συνοδεύσωμεν ἐν ὅσῳ ὁ νέος οὗτος δὲν μὰς παραδίδῃ τὸ ξίφος του.

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια)

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὑπὸ τὸ ἔρρυθμον βῆμα τῶν φρουρῶν εἰσῆλθεν ὠχρὸς καὶ νοσηρῶς καταβεβλημένος ὁ Βαλεριανὸς-Κόροβοφ. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ ἵπταντο δύο ρωμαλέοι χωροφύλακες μετὰ γεγυμνωμένων ξιφῶν.

Ὁ Βαλεριανὸς σχεδὸν ἀσυναίσθητως προσέβλεψε περὶ αὐτὸν, ἀλλ' αἴφνης παρετήρησε τὸν Βελτίστσεφ, εἶδε τὴν σύζυγόν του καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐκλονίσθη.

— Κάθισμα!... ὀργήγορα, δόσατέ του κάθισμα! διέταξεν ὁ ἀνακριτὴς ἕνα τῶν χωροφυλάκων, συγχρόνως δὲ ὁ ἕτερος ἐπρόφρασε νὰ ὑποστηρίξῃ ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν κατὰδικον, ὅστις, ἄνευ τῆς βοήθειάς του, ἀναμφιβόλως θὰ κατέπιπτεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Κόροβοφ ἐκαθέσθη, ὁ δὲ ἀνακριτὴς μετὰ πολλῆς μερίμνης ἐπρότεινεν αὐτῷ νὰ δροσιθῇ πίνων ὀλίγον ὕδωρ.

Ὁ κατὰδικος μετὰ δίσψης ἔπιεν ὀλόκληρον ποτήριον καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

Παρήλθον στιγμαὶ τινες βαθυτάτης σιγῆς.

— Κύριε Κόροβοφ! ἀπετάθη ἐπὶ τέ-

λους πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνακριτὴς: εἰσθε ἡσυχος τώρα;

— Τί;... πῶς;... σχεδὸν ἀσυναίσθητως ἐπρόφερον ὁ Βαλεριανὸς, βαρέως ἐγείρων ἐπ' αὐτοῦ τὰ θολερὰ βλέμματά του.

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του μετὰ φιλικῆς ἡπιότητος.

— Ναί, καί... εἶμαι ἡσυχος... ὅλως διόλου ἡσυχος... εἴμπορῶ νὰ σὰς ἀποκριθῶ, ἐτραύλισεν ὁ Κόροβοφ μετ' ἐσωτερικοῦ νευρικοῦ ρίγους.

— Σπρώξατε τὸ κάθισμά του πλησίον εἰς τὸ τραπέζι, διέταξεν ὁ ἀνακριτὴς τοὺς χωροφύλακας.

Ἐκεῖνοι ἐξεπλήρωσαν τὴν διαταγὴν του.

— Εἰπέτε εἰλικρινῶς, ἤρξατο ὁ ἀνακριτὴς διὰ συμπαθοῦς ἄδρας, θιγούσης τὴν ψυχὴν φωνῆς. Ἐπὶ τίνος ἐβασίζετε τὴν ἐν τῇ προκηρύξει δῆλωσίν σας περὶ τῶν κολοσσαίων ἐκατομμυρίων τῆς «Ἐταιρίας σας»;

— Μὰ τὸν Θεόν, δὲν ἤξεύρω! θλιβερῶς ἐγέλασεν ὁ Κόροβοφ.

— Καὶ ὅμως...

— Σὰς βεβαίῳ ἐντίμως!

— Ἀκριβῶς εἰς τὴν τιμὴν σας ἀποτείνομαι.

— Κ' ἐγώ, εἰς τὴν τιμὴν μου, σὰς λέγω, δὲν γνωρίζω.

— Ἄλλ' αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε πρᾶγμα τῆς φαντασίας σας... Ὡς ὑπῆρχον καποιαί βάσεις.

— Πιθανῶς, συνήνεσεν ὁ Κόροβοφ.

— Ποῖαι κυρίως;

— Δὲν εἰζεύρω.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον τῆς προκηρύξεως εἶνε γεγραμμένον διὰ τῆς χειρὸς σας.

— Μάλιστα! ἀλλὰ τί πρὸς αὐτό;

— Καὶ πάλιν ἀπευθύνομαι εἰς τὴν τιμὴν σας, ἐστέναξεν ὁ ἀνακριτὴς, ὥσθι ἐπιθυμῶν διὰ τοῦ στεναγμοῦ τούτου νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐπειθῆ ὑποταγὴν του πρὸς τὴν βαρεῖαν ὑποχρέωσίν του. Ὡστε ὅλα αὐτὰ σεῖς ὁ ἴδιος τὰ ἐπενοήσατε;

— Ὁχι δὲν τὰ ἐπενοήσα.

— Τιμίως;

— Σὰς ὁμνῶ, ὄχι!

— Τότε πόθεν τὰ ἐρανίσθητε;

— Μοὶ τὰ ὑπηγόρευσαν... Νομίζω, σὰς εἶπον πλέον περὶ τούτου!

— Ποῖος τὰ ὑπηγόρευσεν; ἐπιμόνως ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Ἐκεῖνος ὃν ἀντιπροσωπεύει ἡ Σειρὰ C. — ἄλλο τίποτε δὲν ἤξεύρω.

— Σὰς εἶνε γνωστὸς ὁ ἀνθρώπος οὗτος;

— Ἐννοεῖται.

— Ὁνομάσατέ τον...

— Τοῦτο δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸ πρᾶξω... δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα... καὶ ἐπὶ τέλους... ἐπὶ τέλους, δὲν ἤξεύρω τὸ ὄνομά του... Μόνον «Σειρὰν C.» ἰδοὺ τί γνωρίζω.

— Κύριε Κόροβοφ! μετ' αὐστηρότητος καὶ ψυχρῶς ἀνήγειρεν ὁ ὑπάλληλος ἐπὶ τοῦ καταδίκου τὰ βλέμματά του, τοσοῦτον ἤπια πρὸ τίνος στιγμῆς, τοσοῦτον ἡδέα καὶ εὐμενῆ! ὀφείλω νὰ σὰς προειδοποιήσω, ὅτι γνωρίζομεν πολὺ περισσό-